לחי מכאן ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה

מכאן ונושא ונותן באמצע אמרו לו אין

מערבין רשות הרבים בכך ואמאי קרו ליה

גמורה מהו דתימא כי פליגי רבגן עליה דרבי

יהודה דלא הוי רה"י ה"מ למלמל אבל לזרוק

מודו ליה קמ"ל: אמר מר זו היא רה"ר למעומי

מאי למעומי אידך דרבי יהודה ידתנן רבי

יהודה אומר אם היתה דרך רה"ר מפסקתן

יסלקנה לצדדין "וחכמים אומרים אינו צריך

ואמאי קרו ליה גמורה איידי דתנא רישא

גמורה תנא גמי סיפא גמורה ולחשוב גמי

מדבר דהא תניא איזו היא ר"ה סרטיא ופלטיא

גדולה ומבואות המפולשין יוהמדבר אמר אביי

לא קשיא כאן בזמן שישראל שרויין במדבר

כאן בזמן הזה: אמר מר אם הוציא והכנים

בשוגג חייב חמאת במזיד ענוש כרת ונסקל

בשוגג חייב חמאת פשימא במזיד ענוש כרת

ונסקל אצטריכא ליה הא נמי פשיטא הא קמ"ל

כדרב דא"ר יומצאתי י מגלת סתרים בי רבי

חייא וכתוב בה איםי בן יהודה אומר אבות

מלאכות מ' חסר אחת ואינו חייב אלא אחת

איני יוהתנן אבות מלאכות מ' חמר אחת

והוינן בה מנינא למה לי ואמר רבי יוחנן

שאם עשאן כולן בהעלם אחר חייב על כל 🛪

אחת ואחת אלא אימא אינו חייב על אחת

מהן והא קמ"ל הא מהנך דלא מספקן: אמר מר

אבל ים ובקעה והאיםטוונית והכרמלית אינן

לא כרה"י ולא כרה"ר ובקעה אינה לא כרה"י

ולא כרשות הרבים והא יתנן יהבקעה בימות החמה רה"י לשבת ורה"ר למומאה

בימות הגשמים רה"י ס (לכאן ולכאן) אמר

עולא לעולם כרמלית הויא ואמאי קרי לה

מירובין [כ.] כב., ב) לקמן
 לו:, ג) לקמן סט. ע: עג:
 [לו:], ד) צ"ב קנג: טהרות
 פ"ומ"ו, ה) [בטהרות א" לכך

ילכךן, ו) דף יו:ן, ו) ועירובין

ט) [סוטה כח.], י) בד"ה וכי מימא,

ובמדבר

בה א מיי׳ פי״ז מהל׳ שבת הלכה לג:

הלכה על. כש ב מיי פי"ד מהלי שבת הלכה א: ל ג ד מיי פ"כ מהלי אבות הטומאות הל' ו:

מוסף רש"י

. ואינו חייב אלא אחת. על ראינו חייב אלא אחת. על כרסך לענין שוגג קחמר ולחטאם, דמויד תרי קטלי לא מקטלי, ולהכי פריך והתנן כו' (לקמו צה). שאם עשאן כולן בהעלם אחת. וכל להודיעך שאם נתעלמו כל שבח ממנו כמה . הלכוח הטלות חייב עליו (דקפון עג:) חטאות חייב עליו (דקפון עג:) וסימנא בעלמא אשמעינן לידע כמה חטאות חייב על מילול שבת אחת ולקמו סמ.).

תום' ישנים

א) הקשה ריב"א ומאי קמ"ל ר"י מתני היא לקמן סז: ותי דקמ"ל בהעלם זה וזה בידו א"נ בשכח בכרת וה בידו ח"ל בסכח בכרת והזיד בלאו כדלקמן דף ע:' א"ל קמ"ל דלא כאיסי דאף בדאיסי חייב חטאת:

ב) ולא בעי למימר דזו היא רה"י גמורה למעוטי דרבנן דאם היה רה"ר מפסקתן זו היא רה"ר למעוטי אידך דרבנן דמי שיש לו שני בתים דלא הוי רה"ר דלחי וקורה משום מחיצה דוהו לא מיסתבר ועוד ניחא ליה טפי לאוקמי כרבנן:

מוסף תוספות

וקורה פתח ריטנ״א. ב. דר׳ א. בלחי יהודה. ריטנ״א. ג. לגמרי ריטב"א. לקולא. ריטנ״6. ד. לחומרא לחייב הזורק. ריטנ״6. ה. אחת יש בהן שאינו חייב עליה מיתה. רש״י. ו. לגבי מקושש. חי״ הר"ן. I. וכי קאמרי' לעיל ענוש כרת ונסקל אצטריכא ליה ענוש כרת אצטריכא ליה ענוש כרת לאו דוקא דכיון דבכולהו מלאכות מיחייב חטאת בכולהו נמי בזדון כרת . אלא נסקל איצטריכא ליה וענוש כרת אגב גררא כרת אגב גררא מסקל נקט ליה. סי׳ הר״ן.

[ד]מתניתין. מוס׳ הרא״ש. ט. דמסתמא איהו נמי קא חשיב להו כמו דפרטיה במתניתין. תוס' הרא"ש. י. [ד]קמ"ל מנינא

רב נסים גאוו

רשב"א לקמן סט.

הבקעה בימות החמה רשות היחיד לשבת ורשות הרבים לטומאה, בימות הגשמים רשות היחיד בתוספתא במסכת טהרות פ״זן בפרק המסוכן אלו הז ימות החמה משתעקר זק ימות החמה משועקו תבואה מתוכה, ואלו הן ימות הגשמים משתרד רביעה שנייה, ומפורש הרביעה במסכת תעניות (דף ו) בפרק א'.

דכל גגות (עירובין לה.) דקתני התם ועוד אמר רבי יהודה מערבין למבוי המפולש וי"ל דמתני' איכא לפרושי דמערבין בלורת הפתח וקסבר ג' מחילות דאורייתא א"נ ה"א דמתני' איירי במבוי המפולש לרה"ר אבל אין ר"ה עוברת לתוכה להכי מייתי הברייתא דיתר על כן דאפי׳

רה"ר (גמורה) עוברת בה מטלטלין ע"י לחי או הורה משום דשתי מחיצות דאורייתא ואע"ג דבפ"ק דעירובין (דף י.) אמתני׳ דהרחב מי׳ אמות ימעט משמע דלכל היותר לא התיר רבי יהודה אלא עד י״ג אמה ושליש °היינו מדרבנן אבל מדאורייתא אפי׳ ברוחב י"ו אמות מטלטלין דאית ליה ב׳ מחילות דאורייתא דע״כ ל״ל דרבי יהודה איירי ברה"ר גמורה שבוקעין שם רבים כדמוכח בפ"ק דעירובין (דף ו: ושם) גבי כילד מערבין רה"ר ושם פירשתיי וא"ת והא מדהתני סיפא דמבואות המפולשין הוו רה"ר שמעי" שפיר לאפוקי מדר' יהודה דאית ליה ב׳ מחילות דאורייתא דלדידיה מבואו׳ המפולשות לא הוו רה"ר כיון דאיכא שתי מחיצות וי"ל דמסיפא לא הוה שמעינן לאפוקי מדר׳ יהודה דה״א טעמא דרבי יהודה משום דהסבר לחי וקורה משום מחיצה דחיכא מאן לסבר הכי בפ"ק דעירובין (דף טו:) להכי אנטריך למתני׳ זו היא רה"י גמורה ב)למעוטי דר׳ יהודה דלא הוי רה"י דלחי וקורה לא חשיב מחילה: ואמאי קרי דיה גמורה בו' מהו דתימא. אומר ר״י דלשון

גמורה אדרבה איפכא מסתברא זו היא רה״י גמורה אבל זוב אינה רה"י גמורה^ג אבל היא רה"י הלת^ד ורש"י ישבה בדוחק (6) לפי הגמרא: באן בומן שישראל שרויין במדבר. משמע קצת דאינה ר"ה אלא א"כ מלויין שם °ששים רבוא כמו במדבר: בשוגג חייב חמאת פשימא. כיון דאשמעינן דהאי הוי רה"י והאי הוי ר"ה פשיטא דהמוליא

מזה לזה בשוגג חייב חטאת: הא קמ"ל ברב בו'. מכאן מדקדק ר"י דלא קתני איסי אינו חייב על אחת מהן אלא אסקילה אבל חטאת

חייב על כולם דאי קאי אחטאת א״כ כי פריך בשוגג חייב חטאת פשיטא הו"ל לשנויי הא קמ"ל כרב דהא דמשני במזיד ענוש כרת ונסקל אינטריכא ליה לא משני מידי ומעיקרא ודאי לא היה ידע דמיירי בסקילה מדפריך מדר׳ יוחנן דמיירי בחטאת והיינו משום דאינו חייב אלא אחת לא מצי לאוקמי בסקילה דאטו בחרי קטלי קטלינן ליה אבל כי קמפרש דאינו חייב על אחת מהן קאמר איסי או ידע שפיר דלא איירי איסי אלא בסקילה דלא פליג אמחני׳ דכלל גדול (לקמן עג:) דקתני מניינא למימר דחייב על כל אחת ואחת ואתי שפיר הא דבריש פרק כלל גדול (שם סט.) קאמר ארבי יוחנן דאמר שאם עשאן כולם בהעלם אחת חייב כו׳ דידע לה לשבת במאי ומפרש דידע לה לתחומים ואליבא דר"ע ולא מצי למימר דידע לה בדאיסי דהא אכולהו חייב חטאת וכן פירש בקונטרסה ולקמן בריש הזורק (דף 11:) מייתי לדאיסי לענין סקילהי ולא מישתמיט בשום מקום לאתויי לענין חטאת והא דאמרינן לקמן בריש פרק בתרא (דף קנד.) לרמי בר חמא דילמא הכי קאמר כל שחייבין על שגגתו חטאת חייבים על זדונו סקילה אומר ריב״א דאליבא דרמי בר חמא אתיא ההיא ברייתא דלא כאיסי דלאיסי איכא דוכתא דחייב חטאת ולא סקילה":

ואכור רבי יוחנן שאם עשאן כולם בהעלם אחת כו'. אין נריך לפרש דפריך דמסתמא לא פליג איסי עלה חלא מדברי איסי נמי יש לדקדק כן מדקתני מניינא כדדייק לקמן בכלל גדול (דף עג:) ש:

לחי מכאן ולחי מכאן. בשתי פאות של אחד מן הבתים להיכר בעלמא דקסבר רבי יהודה ב' מחיצות הוו רה"י מדאורייתא והא איכא שתי מחיצות מעלייתא מחיצות של ב' בתים: מהו דחימא כי פליגי רבנן עליה דר' יהודה. בברייתא ואמרי אין מערבין רה"ר בכך למהוי

רה"י ה"מ לטלטל שיהא מותר לטלטל בתוכה כדקתני אין מערבין רה"ר בכך דגזור בה משום דדמי לרה"ר: אבל לורוק. שהזורק מרה"ר לתוכה מודו ליה דחייב דשתי מחילות דאוריי׳ ושם רה"י עליה: קמ"ל. גמורה. כלומר זו היא שנגמרו מניין מחילות שלה שיש לה מחיצות מכל לד כגון חריך וכן גדר דאמרינן מד' לדדין גוד אסיק פני המחיצה על ראשו ונמצא ראשו מוקף מד' לדדין וחללו ד' אבל דרבי יהודה לא נגמרו מחילות שלה למניינן ולאו רה"י היא כלל: מפסקתן. לפסי ביראות בפרק ב׳ דעירובין ההקילו חכמים משום עולי רגלים בבור בר"ה והבור עלמה רה"י שהיא עמוקה י' ורחבה ד' והממלא מתוכה ומניח על שפתה חייב והקילו חכמים לעשות ד' פסין וביניהן י' אמות דהוי חללו רה"י למלאות מן הבור וקאמר ר' יהודה אם היתה דרך רה"ר מפסקתן יסלקנה מביניהן דאתו רבים ומבטלי מחילתא. והתסי רמינן דרבי יהודה אדרבי יהודה דלעיל דאמר נושא ונותן באמלע דלא אתו רבים ומבטלין מחיצות ורבנן אדרבנן ומשניגן לה: אינו לריך. והיינו דקתני זו היא רה״ר אבל הילוך דרבים לבין הפסים לא הוי רה״ר הואיל ואיכא שם ד׳ מחילות: ומאי גמורה. הכא ליכא למימר מהו דתימא כדלעיל דעיהר עשייתו משום לטלטל בתוכו והאמרי רבנן אינו לריך דרשות היחיד היא אפילו לטלטל וכ"ש דהזורק לתוכה מרה"ר חייב: בומן שהיו ישראל במדבר. חשיבה רה"ר: בומן הוה.

אינו מקום הילוך לרבים דהולכי רה"י לפי שאינה רה"ר ירב אשי אמר כגון מדברות לא שכיחי: הייב העאת פשיטא. כיון דתנא חדא רה"י וחדא רה"ר ניתני סתמא ואם הוליא והכנים חייב ואנא ידענא דשגגתו חטאת דהא שבת זדונו כרת הוא: הא נמי פשיטא. דבהתראה סקילה ממקושש: מגילת סתרים. שהסתירוה מפני שלא ניתנה ליכתוב וכששומעין דברי יחיד חדשים שאינן נשנין בב"ה וכותבין אותן שלא ישתכחו מסתירין את המגילה: אינו חייב אלא אחת. השתא משמע אם עשאן בהעלם אחד שלא נודע לו בין כל אחת ואחת שחטא אינו חייב אלא אחת דכל חילול דשבת גוף אחד של עבירה הוא: מנינא למה לי. ליתני אבות מלאכות הזורע והחורש כו' למה לי לאשמעי' מניינא הא מני להו ואזיל: חייב על כל אחם ואחת. ובא להודיענו סכום החטאות שאדם חייב באיסורי שבת בהעלם אחד ואשמעינן מ' חסר אחת הן ותו לא שאפי' עשה תולדותיהן עתהן אינו מביא על התולדה היכא דעשאה עם אביה דה"ל כעושה וחוזר ועושה דכול' חדא עבירה היא: אינו חייב על אחת מהן. אחת יש בהן שאינו חייב עליה מיתה ולא פי' (רבי) איזו היא ואשמעי' תנא דמתנית' דקתני נסקל דהא הולאה והכנסה מהנך דלא מספקן היא דעל זו לא אמר איסי בן יהודה: בימות החמה. שאין בה זרעים: רה"י לשבת. דהא לאו הילוך לרבים הוא שאין רבים מסתלקין מן המסילה לילך בשדה: ורה"ר לטומאה. וספקו טהור דהא לאו מקום סתירה הוא שיש בני אדם נכנסים לה. דספק טומאה לטמא מסוטה גמרינן לה והתם סתירה כתיב ונסתרה והיא נטמאהה דבמקום סתירה טמאה היא לבעלה מספק ומכאן אתה דן לשרץש: בימום הגשמים. שהיא זרועה אין אדם נכנס לה: לעולם כרמלית הויא. והזורק מרה"ר לתוכה אינו חייב:

הגהות הב"ח

(h) תום' ד"ה ואמאי וכו' ורש"י ישבה בדוחק (לפי הגמרא) תא"מ ונ"ב ס"א לפירוש גמורה:

גליון הש"ם

, גם' דאמר רב מצאתי מגילת פתרי' בי ר"ח. נכ"מ 35 ע"ח: תום' ד"ה יתר לכ פיתו ועום דייה יתר היינו מדרבנן. ולא זכיתי להבין הא מה דקתני ונותן לחי כו' ונושא ונותן היינו אף מדרבנן דמדאוריי' ל"צ ללחי מדרכט זנונות דהל סבר צ' מחילות לאורייתא: תום' ד"ה כאן בי' ייייים דרוא בז', ענ'

רבינו חננאל

צושה לחי מכאן וכו', ז אינו רה"י לא לזרוק וכ"י לטלטל. סרטיא ופלטיא ומבואות המפולשות זו היא רה״ר גמורה למעוטי הא דר׳ יהודה. דתנז היא והייו גמודה למעוסי הא דר' יהודה, דתנן בעירובין בפסי ביראות ר' יהודה אומר אם היתה דרך הרבים מפסקת יסלקנה דרך הובים מפטקוריטקנה לצדדין, קמ"ל דאע"ג דלא סילקה אינה כרה"ר. אמר מר (ו)הוציא מרה"י זה לרה"ר זה בשוגג חייב חטאת. במזיד בלא התראה ענוש כרת. בהתראה נסקל. ענוש כרת, בהתראה נסקר. פשיטא לא נצרכה אלא להא דאמר רב מצאתי מגילת סתרים בי ר' חייא, וכתיב בה איסי בן יהודה אומר אבות מלאכות ארבעים חסר אחת אינו חייב על אחת מהן, נמצא חיוב על המוציא לרשות דלא מספקא חיובא, . דתני בהדיא כשוגג חייב פ״ו הבקעה בימות החמה רה״י לשבת ומטלטלין בה, רה"ר לטומאה, וקיימא לן . ספק טומאה ברה״ר טהור רה״י לזה ולזה. משני עולא לעולם הבקעה כרמלית . . היא, והא דתנן רה״י כלומר